

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKIK W POZNANIU**

61-851 Poznań, ul. Zielona 8
Tel. (0-61) 852-15-17, Tel/Fax (0-61) 852-77-50, Tel. (0-61) 851-86-41
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, 24.08.2001 r.

RPZ – 500-S/2/2001/JK/

DECYZJA Nr RPZ 18/2001

Na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu *uznaje się za praktykę ograniczającą konkurencję* określoną w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 w/w ustawy nadużywanie przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. z siedzibą w Warszawie pozycji dominującej na krajowym rynku zaopatrzenia w gaz ziemny poprzez narzucanie odbiorcom przyłączanym do sieci po dniu 1.07.2000 r. uciążliwych warunków umów o przyłączenie polegających na ustalaniu i pobieraniu opłat za przyłączenie w wysokości wyższej aniżeli opłaty wynikające z obowiązujących przepisów prawa energetycznego i uzyskiwanie tą drogą nieuzasadnionych korzyści, przy czym *stwierdza się jednocześnie zaniechanie jej stosowania*.

Uzasadnienie

W dniu 30.10.2000 r. do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu wpłynęła skarga Pana Sylwestra Musiała skierowana przeciwko Zakładowi Gazowniczemu w Kaliszu. Skarżący podniósł, iż w czerwcu 2000 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z 10.04.1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54 z 1997 r., poz. 348 z późn. zm.) – zwanej dalej prawem energetycznym, która znacząco obniżyła wysokość opłat za przyłączenie do sieci. Tymczasem w umowie o przyłączenie należącego do niego budynku, którą strony zawarły w dniu 18.07.2000 r., Zakład, wbrew obowiązującym przepisom oraz stanowisku Ministra Gospodarki, ustalił opłatę w wysokości wynikającej z dotychczas stosowanej taryfy.

Urząd wszczął w tej sprawie postępowanie wyjaśniające. W toku tego postępowania ustalono, iż ustawą z 26.05.2000 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 48, poz. 555), zmieniono zasady kalkulacji stawek opłat za przyłączenie do sieci, co powinno prowadzić do ich istotnego obniżenia. Jednocześnie w myśl przepisów przejściowych obowiązujące taryfy po dniu 1.07.2000 r. nie powinny być stosowane o ile są sprzeczne z nowymi zasadami.

Mając powyższe na uwadze Urząd zwrócił się do Zakładu Gazowniczego w Kaliszu o dostarczenie reprezentatywnej dla poszczególnych grup odbiorców części umów o przyłączenie, zawartych po dniu 1.07.2000 r..

Analiza przekazanych umów wykazała, iż jeszcze w sierpniu 2000 r. podstawą ustalania opłat za przyłączenie były postanowienia „Taryfy dla paliw gazowych” Nr 1/2000 (m.in. karty II/87 – 90 akt postęp. wyjaśniającego RPZ 500-w/11/00). Dopiero później opłaty uległy obniżeniu, zaś w umowach jako podstawę ich ustalenia co do wysokości Zakład w Kaliszu powoływał „przepisy prawa energetycznego” (karty akt II/68 – 71 postęp. wyj.).

Upatrując w postępowaniu Zakładu przejawów nadużycia pozycji dominującej, w dniu 10.01.2001 r., po uzyskaniu, na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20.01.1999 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 7, poz. 55), upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczęte zostało postępowanie antymonopolowe przeciwko Polskiemu Górnictwu Naftowemu i Gazownictwu S.A. z siedzibą w Warszawie (zwanemu dalej Przedsiębiorstwem) pod zarzutem naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24.02.1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. Nr 52 z 1999 r., poz. 547 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem, za praktyką monopolistyczną uznaje się nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących podmiotowi narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści.

Według Urzędu sprzeczne z cytowanym przepisem było ustalenie i pobieranie przez oddziały Przedsiębiorstwa po dniu 1.07.2000 r. opłat za przyłączenie do sieci gazowej w wysokości wyższej aniżeli opłaty wynikające z obowiązujących przepisów prawa energetycznego.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

W odpowiedzi na zarzuty Urzędu (karty 9 – 13 akt adm.) Przedsiębiorstwo jako powód dokonywania rozliczeń z odbiorcami w oparciu o taryfę podało m.in. brak możliwości stosowania znowelizowanej ustawy przy braku nowego rozporządzenia taryfowego, określającego zasady kalkulowania kosztów przyłączeń odbiorców do sieci. Stosowne rozporządzenie z dnia 20.12.2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. Nr 1 z 2001 r., poz. 8) weszło w życie dopiero 30.01.2001 r.. Dopiero wówczas możliwe było prawidłowe skalkulowanie opłaty za przyłączenie do sieci.

Przedsiębiorstwo zwróciło też uwagę, iż art. 7 ust. 5 prawa energetycznego wspomina o nakładach inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących do przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, określonych w planie rozwoju, o którym mowa w art. 16 ustawy (planie rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego). Plany te zaś, zgodnie z art. 2 ustawy nowelizującej prawo energetyczne musiały być dostosowane do nowych wymogów w terminie do 31.12.2000 r.. Dlatego po 1.07.2000 r. plany rozwoju były dopiero dostosowywane i nie było możliwości określenia nakładów na przyłączenie do sieci, a co za tym idzie skalkulowania opłat za przyłączenie według nowych zasad.

Ponadto Przedsiębiorstwo podniosło, iż w kontekście zawartej w art. 7 ust. 6 prawa energetycznego zasady przenoszenia niepokrytych opłatami za przyłączenie kosztów na opłaty za przesył i dystrybucję, zmiana stawek opłat za przyłączenie rodzi skutki dla wszystkich cen i stawek opłat zawartych w taryfie. Zatem nie można, zdaniem

Przedsiębiorstwa, zmieniać jedynie stawek opłat za przyłączenie bez jednoczesnej zmiany opłat za przesył.

Niezależnie od tego Przedsiębiorstwo powołało się na pisma kierowane do oddziałów terenowych, potwierdzające starania zmierzające do wprowadzenia opłat zaliczkowych (karty 16 – 25 akt adm.). Spośród tych pism na uwagę zasługuje przede wszystkim pismo z 25.07.2000 r. do Dolnośląskiego Zakładu Gazowniczego we Wrocławiu, zawierające sugestię aby do czasu wprowadzenia nowej taryfy odbiorców rozliczać zaliczkowo, uwzględniając opłaty w wysokości 25/60 całkowitych opłat za przyłączenie określonych w taryfie z zastrzeżeniem w umowie końcowego uregulowania należności po wejściu w życie nowych taryf. Autor pisma (dyrektor sprzedaży gazu) zaznaczył, iż wskazanie co do zaliczkowego rozliczania się z odbiorcami Przedsiębiorstwo uzyskało z Ministerstwa Gospodarki.

Z zestawienia sporządzonego przez Przedsiębiorstwo, na podstawie informacji z oddziałów, wynika, iż w okresie od 1.07 – 31.12.2000 r. tylko oddział we Wrocławiu zawarł wszystkie umowy z opłatą zaliczkową. Natomiast w Mazowieckim ZG w Warszawie oraz Zakładach Gazowniczych w Kaliszu i Olsztynie udział umów z opłatą zaliczkową przekroczył nieznacznie 2/3 ogólnej ilości zawartych w tym okresie umów o przyłączenie. Wymienione oddziały, jak się okazało, były wyjątkiem albowiem w pozostałych bądź to był to udział nieznaczny, bądź to wszystkie umowy zawarto z opłatą taryfową (karta 14 akt adm.).

W związku z faktem, iż Przedsiębiorstwo zadeklarowało w swych wyjaśnieniach wolę załatwienia sprawy rozliczeń zgodnie z obowiązującymi przepisami Urząd, w piśmie z 17.04.2001 r., zwrócił się o przedstawienie zasad weryfikacji ustalonych i pobranych już opłat za przyłączenie oraz określenie terminu, w ciągu którego weryfikacja nastąpi (karta 26 akt adm.).

W wykonaniu prośby Urzędu, pismem z dnia 25.04.2001 r. Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa wezwał wszystkie oddziały do natychmiastowego podjęcia działań, w tym m.in. do dokonania przeglądu umów o przyłączenie oraz skorygowanie wyliczonych i pobranych w oparciu o taryfę Nr 1/2000 opłat za przyłączenie (karta 40 – 41 akt adm.).

Według informacji aktualnych na koniec maja 2001 r. w przypadku jednostek, które zawarły niewielką ilość umów weryfikacja została zakończona, w innych zostanie zakończona najdalej do listopada. Poszczególne oddziały przyjęły różne sposoby rozliczenia nadpłaconych kwot. Do klientów, którzy nie uiścili jeszcze opłaty za przyłączenie wystosowano pisma informujące o zmianie wysokości tych opłat i skorygowano jednocześnie rachunki końcowe. Klienci, którzy zawarli z Zakładami umowy o przyłączenie, uiścili opłatę i zawarli umowy sprzedaży paliwa gazowego, zostali poinformowani o przyczynach i wysokości nadpłaconych kwot oraz zaproponowano im formę ich zwrotu polegającą albo na jednorazowej wypłacie gotówki, albo na pomniejszeniu należności za dostarczony gaz. W odniesieniu do klientów, którzy nie zawarli jeszcze umów sprzedaży nadpłatę zwracano w formie gotówkowej. Wybór sposobu rozliczenia dokonywany jest każdorazowo w porozumieniu z odbiorcami (karta 44 akt adm.).

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Postępowanie przeciwko Przedsiębiorstwu zostało wszczęte pod rządami ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów. W dniu 1.04.2001 r. weszła jednak w życie ustawa z dnia 15.12.2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319). Zgodnie z jej art. 113, postępowanie wszczęte na

podstawie przepisów ustawy z dnia 24.02.1990 r. prowadzi się na podstawie przepisów niniejszej (nowej) ustawy. W związku z powyższym skarżonego przedsiębiorcę poinformowano o zmienionej kwalifikacji prawnej zarzutu na art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6, który to przepis jest odpowiednikiem art. 5 ust. 1 pkt 6 poprzedniej ustawy.

Do stwierdzenia stosowania zarzuconej praktyki niezbędne jest wykazanie łącznego spełnienia trzech przesłanek, a mianowicie:

- narzucenia warunków umowy przez przedsiębiorcę posiadającego dominującą pozycję na rynku,
- uciążliwości tych warunków umowy dla kontrahenta w/w przedsiębiorcy,
- uzyskania przez tego przedsiębiorcę nieuzasadnionych korzyści.

Jest poza sporem, iż Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo jest przedsiębiorstwem sieciowym, zajmującym na krajowym rynku dostaw paliwa gazowego pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319). Dysponuje tym samym przewagą kontraktową nad swoimi kontrahentami w zakresie negocjowania warunków ich przyłączenia do sieci. Ma zatem wystarczającą siłę by narzucić im treść umów jakiej nie byłoby w stanie wynegocjować w warunkach istnienia konkurencji na rynku.

Nie ma również wątpliwości, iż przynajmniej w zakresie wysokości opłaty za przyłączenie, warunki umowy o przyłączenie do sieci nie podlegają negocjacjom. Opłatę tę ustala bowiem przedsiębiorstwo sieciowe stosując określone kryteria, zawarte bądź to w taryfach, bądź to, jak to wyjątkowo winno mieć miejsce po dniu 1.07.2000 r., w powszechnie obowiązujących przepisach prawa energetycznego.

Fakt ten jednakże nie wystarcza jeszcze sam przez się do stwierdzenia narzucenia warunków umowy. O tym bowiem w ostatecznym rachunku przesądzają obok okoliczności zawarcia umowy przede wszystkim jej warunki, tj. konkretna wysokość opłaty określona w umowie, przy uwzględnieniu zasady racjonalnego postępowania kontrahenta podmiotu dominującego. Warto bowiem wspomnieć, iż do tej zasady bardzo często odwołuje się orzecznictwo antymonopolowe (patrz wyroki Sądu Antymonopolowego z 16.11.1994 r., XVII Amr 31/94, Wokanda Nr 9 z 1995 r. i z 4.10.1993 r., XVII Amr 29/93, Wokanda Nr 3 z 1994 r.). W niniejszej sprawie oznacza ona, że jeśli w hipotetycznej sytuacji swobody kształtowania przez obie strony treści umowy i przy istnieniu konkurencji, akceptacja przez kontrahenta Przedsiębiorstwa zawyżonej opłaty mogła być uznana za działanie racjonalne, ustalenie narzucenia umowy nie wchodziłoby w rachubę. W przeciwnym przypadku należy dojść do wniosku, iż zgoda na sporne postanowienie nie została wyrażona dobrowolnie lecz była wymuszona.

Zdaniem Urzędu, biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe, konkluzja jest oczywista: w warunkach konkurencji podmiot ubiegający się o przyłączenie nie wyraziłby zgody na treść umowy zakładającej wyższą opłatę. Trzeba zatem uznać, iż Przedsiębiorstwo warunki umowy narzuciło.

Za uciążliwy warunek umowy należy uznać każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron umowy ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. W niniejszej sprawie, mając na względzie postawiony Przedsiębiorstwu zarzut, należało odnieść się do przepisów prawa energetycznego w brzmieniu nadanym nowelą z 26.05.2000 r. i odpowiedzieć na pytanie jaka powinna być podstawa ustalenia, co do wysokości, opłat za przyłączenie pobieranych przez Przedsiębiorstwo po dniu 1.07.2000 r..

I tak, zgodnie z art. 7 ust. 5 prawa energetycznego, w brzmieniu nadanym ustawą z 26.05.2000 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 48, poz. 555), stawki opłat za przyłączenie do sieci (...), kalkuluje się na podstawie jednej czwartej średniorocznych

nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących do przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie, określonych w planie rozwoju, o którym mowa w art. 16. Jednocześnie w art. 5 ustawy zmieniającej prawo energetyczne postanowiono, iż obowiązujące taryfy, sporządzone na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów, zachowują ważność po 1 lipca 2000 r. w zakresie, w jakim nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy i przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie upoważnień, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W przypadku sieci gazowych, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z 6.12.1999 r. w *sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach* (Dz. U. Nr 102 z 1999 r., poz. 1188) stawki (ryczałtowe) opłat kalkuluje się na podstawie uzasadnionych kosztów budowy przyłącza wynikających z planowanych nakładów na budowę przyłącza (§ 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia) oraz na podstawie uzasadnionych kosztów budowy lub rozbudowy sieci rozdzielczej, wynikających z planowanych nakładów na budowę lub rozbudowę tej sieci (§ 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia), przy czym w kalkulacji uwzględnia się 60 % tych pierwszych nakładów i 10 % drugich (§ 13 ust. 1 rozporządzenia).

Jak widać, zasady określone w rozporządzeniu, w oparciu o które opracowano taryfę stosowaną przez PGNiG S.A. w pierwszej połowie 2000 różnią się istotnie od zawartych w ustawie. Dlatego, w ocenie Urzędu, zgodnie z art. 5 ustawy zmieniającej prawo energetyczne taryfy w zakresie opłat za przyłączenie nie powinny być stosowane.

Warto również w tym miejscu przytoczyć stanowisko Ministerstwa Gospodarki, które Urząd w pełni podziela, a które uzupełnia niejako powyższy wywód Urzędu.

Otóż zdaniem Ministerstwa, obowiązujące taryfy zachowują ważność w takim zakresie w jakim nie są sprzeczne ze znowelizowaną ustawą. Przy kalkulacji stawek za przyłączenie do sieci przedsiębiorstwa energetyczne powinny więc brać za podstawę 25 % średniorocznych nakładów na budowę odcinków sieci dla potrzeb nowych odbiorców, wynikających z ich planów rozwoju. Przepisy znowelizowanej ustawy należy stosować, jeżeli przyłączenie nie zostało dokonane przed dniem 14.06.2000 r. Ponieważ przedsiębiorstwa energetyczne nie mają nowych taryf, w zawieranych umowach z odbiorcami powinny ustalać opłaty wstępne (zaliczkowe) według stawek zbliżonych do ¼ tych nakładów, które po weryfikacji taryf będą mogły wyrównać. Stosując natomiast dotychczasowe stawki, przedsiębiorstwa niejako kredytują swoją działalność inwestycyjną.

Ponadto w wyniku ostatniej nowelizacji prawa energetycznego wiele kwestii, w tym opłaty za przyłączenie do sieci, które wcześniej określały akty wykonawcze, uregulowano w ustawie. Nowe rozporządzenia taryfowe precyzują jedynie zasady kalkulacji taryf, które wynikają z samej ustawy (przytoczono za H. Fedorowicz „Ile trzeba zapłacić za przyłączenie”, *Rzeczpospolita* z 7.08.2000 r.).

Reasumując, w zgodnej ocenie Urzędu i Ministerstwa Gospodarki, w myśl obowiązujących przepisów, podstawą ustalenia opłat za przyłączenie po dniu 1.07.2000 r. nie mogła być taryfa Nr 1/2000. W braku nowych taryf nic nie stało na przeszkodzie, aby pobierać od odbiorców opłaty zaliczkowe z zastrzeżeniem ich weryfikacji w terminie późniejszym. Natomiast dalsze stosowanie taryfy, wbrew intencjom Ustawodawcy zmierzającemu do jak najwcześniejszego istotnego obniżenia stawek tych opłat, prowadziło do utrzymania ich na dotychczasowym poziomie. Nie ma wątpliwości, iż z punktu widzenia odbiorcy w taki sposób zawyżona opłata stanowiła uciążliwy warunek umowy w rozumieniu art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, skoro aby zrealizować przyłączenie musiał uiścić opłatę w wysokości wyższej niż należna.

Stanowisko Ministerstwa Gospodarki Przedsiębiorstwo знаło, o czym świadczy m.in. pismo z 25.07.2000 r., a także postępowanie części, choć niewielkiej, jego oddziałów,

które opłaty zaliczkowe wprowadziły stosunkowo wcześniej. Pozostałe oddziały jednak zawarły [usunięto] umów (ilość obliczono na podstawie niepełnych informacji z oddziałów za czas do 31.12.2000 r.), gdzie opłaty ustalono w oparciu o taryfę Nr 1/2000.

Ilość podpisanych na przestrzeni półrocza umów jest w pewnym sensie miarą nieuzasadnionych korzyści osiągniętych przez Przedsiębiorstwo.

Zaakcentowania wymaga, iż nieuzasadnione korzyści określają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju, nie zawsze zatem (choć tak jest najczęściej) oznaczają korzyść w znaczeniu ściśle ekonomicznym. Jest to inaczej mówiąc ogół pozytywnych następstw dla podmiotu stosującego praktykę ograniczającą konkurencję, uzyskanych kosztem kontrahenta.

W stosunkach między Przedsiębiorstwem a pojedynczym odbiorcą, któremu narzucono zawyżoną opłatę nieuzasadniona korzyść jest najbardziej uchwytana i oczywista. Jest po prostu korelatem uciążliwego warunku i polega na uzyskaniu za przyłączenie kwoty wyższej niż należna. Natomiast w skali całego Przedsiębiorstwa nieuzasadnionych korzyści można dopatrzeć się, jak słusznie sugerowało Ministerstwo Gospodarki, w kredytowaniu przez pewien czas części działalności inwestycyjnej przez odbiorców.

Podsumowując powyższe, wykazano istnienie wszystkich przesłanek niezbędnych do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorstwo zarzuconej mu praktyki.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oparł swoją decyzję na podstawie art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 9 (nakaz zaniechania stosowania praktyki), jeżeli zachowanie rynkowe przedsiębiorcy przestało naruszać zakazy określone w art. 5 lub art. 8 (...) (ust. 1). W przypadku określonym w ust. 1 Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (ust. 2).

Fakt zaprzestania stosowania przez Przedsiębiorstwo praktyki nie budzi wątpliwości. Nastąpiło to, w odniesieniu do niektórych oddziałów, najpóźniej z chwilą wejścia w życie zmienionej taryfy (taryfę zatwierdzono decyzją z 28.02.2001 r.).

Z tych względów Urząd orzekł jak w sentencji decyzji.

Osobną kwestią jest sprawa wyrównania odbiorcom nadpłaconych opłat za przyłączenie. Jak wspomniano wcześniej zarząd Przedsiębiorstwa podjął tutaj określone działania i proces weryfikacji powinien, zgodnie z jego deklaracją, zostać zakończony do listopada b.r..

Usunięcie przez Przedsiębiorstwo skutków stosowania praktyki w powiązaniu z wyjątkowością sytuacji w jakiej doszło do naruszenia art. 8 ustawy (zmiana prawa energetycznego) powoduje, iż nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 1 ustawy byłoby zbędną i nieuzasadnioną represją. Dlatego Urząd odstąpił od wymierzenia tej kary.

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego, w terminie dwóch tygodni od jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępcy Dyrektora Delegatury w Poznaniu
Jarosław Krüger

Otrzymują:

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.
Ul. Krucza 6/14
00-537 Warszawa

a/a